Marcel LUCA
Pata albă

Nimeni nu poate preciza când a apărut, când şi cum s-a născut pata albă care avea să aducă pe buzele întregii lumi numele noului oraş de la poalele Carpaţilor Orientali. Începutul lui septembrie purta, dinspre dealurile îmbrăcate în podgorii şi imense plantaţii de pomi, parfumul ameţitor al fructelor pârguite, coborându-l în valuri din înaltul amfiteatru al teraselor pastelate, întâi peste sferele argintii ale centralei atomoelectrice, apoi spre interiorul fremătător al oraşului. În dimineaţa aceea, Silviu, dispecer la Întreprinderea de Salubritate, tocmai îşi luase în primire serviciul. Era într-o dispoziţie excelentă, aşa că întinse mâna pentru a răspunde apelului insistent al videotelefonului, continuând să fredoneze încetişor. Desigur, numai Stela, înţepata aia cu ochi de tahitiană, putea să-l cheme dis-de-dimineaţă... Ca întotdeauna, se surprinse mângâiat de timbrul catifelat al fetei, în timp ce cuvintele, banale, se rostogoleau undeva dincolo de el: - Domnule Roman, te rog să replanifici intersecţia din sectorul Şase. Nu ştiu cum se face, dar robotul din zonă ori n-a avut detergenţi de calitate, ori s-a dereglat... Cert e că mi-a fost semnalată o pată albă, vopsea probabil. De unde Dumnezeu să fie? Când o să mai sfârşim odată cu risipa?!... În fine, cred că are vreun metru pătrat şi e o ruşine pentru unitatea noastră să... - E clar, frumuşico! se acri dintr-o dată Silviu, anulând contactul. Aproape instantaneu, apelul insistent îl sili să refacă legătura. Stela, cu o mină dintre cele mai sobre, dar cu obrajii aprinşi, îi comunică glacial: - Domnule dispecer, nu sunt frumuşica nimănui, ci colega dumitale pe care trebuie s-o respecţi, Stela Crişan! Ecranul se întunecă, în timp ce lui Silviu îi reveni spontan buna dispoziţie. Cam după două ore, tânărul îşi făcu de lucru cu cinci etaje mai jos şi trecu, aparent întâmplător, prin încăperea unde Stela derula cu grijă banda unui traductor, transmiţându-i pe viu: - Domnişorico, cred că analizorii aparatelor dumitale funcţionează defectuos. Am trecut pe la locul cu pricina într-o aerodină de serviciu, iar pata de care vorbeai are nici mai mult, nici mai puţin de douăzeci şi opt de metri pătraţi!... Fata era vizibil descumpănită şi, neatentă, încâlcea banda magnetică la picioare. Din uşă, Silviu îi zise pe un ton mai puţin maliţios: - Oricum, până la noapte nu mai putem interveni, pentru că vopseaua asta buclucaşă se lăfăie chiar pe axul benzii de mare viteză a autostrăzii...

*

A doua zi, Silviu nu mai aşteptă apelul tradiţional, ci luă chiar el legătura cu Stela, iscodind-o, cât mai amabil cu putinţă, despre felul în care s-a rezolvat incidentul. Ea îi răspunse necăjită, descurajată şi parcă mai oficial ca de obicei: - N-am putut face nimic! Rapoartele roboţilor menţionează insolubilitatea petei care se prezintă ca o peliculă de culoare alb-fosforescent, strâns legată de structura moleculară a materialului polimeric al carosabilului. Mai mult... suprafaţa, stabilită prin măsurători precise, era, acum douăzeci de minute, de opt mii nouăzeci şi şase virgulă patru metri pătraţi... Silviu îşi manifestă uimirea printr-un fluierat prelung, admirativ parcă: - Ei bine, gluma se îngroaşă! Am impresia că o să avem de furcă, dacă nu o lămurim... - Am să-ţi comunic rezultatele analizelor de laborator, mai complexe, care se fac acum, îndată ce le primesc... - Aşa să faci, fetiţo! o tachină consecvent dispecerul, suspendând cu repeziciune contactul.

*

- Ştii, domnule Silviu, n-aş fi crezut că e posibil aşa ceva! Pata iniţială s-a întins ca o pecingine, până a acoperit complet douăsprezece sectoare, după care nu a mai înaintat nici măcar un milimetru... Seara se lăsa încet, în timp ce aerodina azurie îi purta pe cei doi tineri la câţiva metri deasupra solului, peste panglicile rectilinii ale căilor rutiere. - Ce pustii sunt..., murmură Silviu care conducea distrat aparatul, mai mult cu ochii în jos, spre benzile arar străbătute de câte un vehicul pe pernă de aer. Şi ce-i mai rău e că nici nu ştim ce-am putea face, frumuşico... Stela, deşi cu obrajii împurpuraţi, renunţă să mai reacţioneze cu violenţa

tradiţională, învăluindu-l în inflexiunile catifelate ale glasului care acum, auzit fără medierea aparaturii, era mai cald şi, fără îndoială, sub cerul imens, irizat de asfinţit, era de-a dreptul fermecător: - Oare, dumneata ce crezi, am luat o măsură bună recomandând suspendarea traficului pentru vehiculele electrice? - Hmm! mormăi nesigur băiatul. Ce era să facem?! Drăcia asta de substanţă infernală se hrănea, pur şi simplu, cu anvelopele automobilelor şi sugea fără ruşine curentul electric din baterii... - Poate că astfel se şi explică fosforescenţa asta, îşi mai dădu ea cu părerea. - Mă îndoiesc! se strâmbă el. - Nu te mai îndoi atât, că rămâi cocoşat! râse Stela. Aparatul încremeni o clipă în spaţiu, apoi se avântă silenţios spre înălţimi. Stela îşi fixă o clipă ochii pe chipul lui Silviu, zicându-şi că “e obraznic, ştiindu-se drăguţ”... apoi şi-i înălţă deasupra, spre stelele care se revărsau peste cupola transparentă. În cele din urmă, parcă ameţită de clipirea măruntă a îndepărtatelor puncte luminiscente, îşi coborî privirea peste oraşul adâncit în somn, o purtă peste zona în care se încrucişau autostrăzile blocate, strălucitoare ca nişte râuri de metal incandescent şi, apoi, dincolo de ele, spre zona centralei nucleare, distinct marcată de balizele roşii ale centurilor de protecţie. Iar după câteva clipe, când privirea ochilor tahitieni s-a întors din nou în direcţia oraşului, Silviu a simţit cum palma fierbinte a fetei îi cuprinde cu putere nebănuită mâna ce fixa una din comenzile aerodinei şi i-a auzit aproape de ureche vocea caldă şi învăluitoare, vibrând însă de neţărmurită uimire: - Priveşte, Silviule!... Şoselele noastre blocate... vopsite... desfăşoară pe sol... şi desigur nu poate fi întâmplător... - Da, da... se bâlbâi el. - Priveşte, dragul meu! Înţelegi?! - Înţeleg, frumuşico! E teorema lui Pitagora...